РЕШЕНИЕ НА СЪДА (трети състав)

24 ноември 2011 година *

По дело C-70/10

с предмет преюдициално запитване, отправено на основание член 267 ДФЕС от Cour d'appel de Bruxelles (Белгия) с акт от 28 януари 2010 г., постъпил в Съда на 5 февруари 2010 г., в рамките на производство по дело

Scarlet Extended SA

срещу

Société belge des auteurs, compositeurs et éditeurs SCRL (SABAM),

в присъствието на:

Belgian Entertainment Association Video ASBL (BEA Video),

* Език на производството: френски.

Belgian Entertainment Association Music ASBL (BEA Music),

Internet Service Provider Association ASBL (ISPA),

СЪДЪТ (трети състав),

състоящ се от: г-н K. Lenaerts, председател на състав, г-н J. Malenovský (докладчик), г-жа R. Silva de Lapuerta, г-н E. Juhász и г-н G. Arestis, съдии,

генерален адвокат: г-н P. Cruz Villalón,
секретар: г-жа C. Strömholm, администратор,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 13 януари 2011 г.,

като има предвид становищата, представени:

— за Scarlet Extended SA, от адв. T. De Meese и адв. B. Van Asbroeck, avocats,

— за Société belge des auteurs, compositeurs et éditeurs SCRL (SABAM), Belgian Entertainment Association Video ASBL (BEA Video) и Belgian Entertainment Association Music ASBL (BEA Music), от адв. F. de Visscher, адв. B. Michaux и адв. F. Brison, avocats,

— за Internet Service Provider Association ASBL (ISPA), от адв. G. Somers, avocat,

— за белгийското правителство, от г-н T. Materne и г-н J.-C. Halleux, както и от г-жа C. Pochet, в качеството на представители,

— за чешкото правителство, от г-н M. Smolek и г-жа K. Havlíčková, в качеството на представители,

— за италианското правителство, от г-жа G. Palmieri, в качеството на представител, подпомагана от г-н S. Fiorentino, avvocato dello Stato,

— за нидерландското правителство, от г-жа C. Wissels и г-жа B. Koopman, в качеството на представители,

— за полското правителство, от г-н M. Szpunar, г-н M. Drwięcki и г-н J. Goliński, в качеството на представители,

— за финландското правителство, от г-жа M. Pere, в качеството на представител,

— за Европейската комисия, от г-жа J. Samnadda и г-жа C. Vrignon, в качеството на представители,

след като изслуша заключението на генералния адвокат, представено в съдебното заседание от 14 април 2011 г.,

постанови настоящото

Решение

1 Преюдициалното запитване се отнася до тълкуването на:

— Директива 2000/31/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 8 юни 2000 година за някои правни аспекти на услугите на информационното общество, и по-специално на електронната търговия на вътрешния пазар („Директива за електронната търговия“) (ОВ L 178, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 13, том 29, стр. 257),

— Директива 2001/29/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 22 май 2001 година относно хармонизирането на някои аспекти на авторското право и сродните му права в информационното общество (ОВ L 167, стр. 10; Специално издание на български език, 2007 г., глава 17, том 1, стр. 230),

— Директива 2004/48/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 29 април 2004 година относно упражняването на права върху интелектуалната собственост (ОВ L 157, стр. 45 и поправка в ОВ L 195, стр. 16; Специално издание на български език, 2007 г., глава 17, том 2, стр. 56),

— Директива 95/46/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 24 октомври 1995 година за защита на физическите лица при обработването на лични данни и за свободното движение на тези данни (ОВ L 281, стр. 31; Специално издание на български език, 2007 г., глава 13, том 17, стр. 10) и

— Директива 2002/58/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 12 юли 2002 година относно обработката на лични данни и защита на правото на неприкосновеност на личния живот в сектора на електронните комуникации (Директива за правото на неприкосновеност на личния живот и електронни комуникации) (ОВ L 201, стр. 37; Специално издание на български език, 2007 г., глава 13, том 36, стр. 63).

2 Запитването е отправено в рамките на спор между Scarlet Extended SA (наричано по-нататък „Scarlet“) и Société belge des auteurs, compositeurs et éditeurs SCRL (SABAM) (наричано по-нататък „SABAM“) относно отказа на първото дружество да въведе система за филтриране на електронни съобщения посредством софтуери за обмен на архиви (наречени „peer-to-peer“), за да се възпрепятства обменът на файлове, който нарушава авторските права.

Правна уредба

Право на Съюза

Директива 2000/31

3 Съгласно съображения 45 и 47 от Директива 2000/31:

„(45) Ограниченията на отговорността на доставчиците на междинни услуги, които са определени в настоящата директива, не засягат възможността за

съдебни разпореждания от всякакъв вид; такива разпореждания могат, по-специално, да бъдат заповеди, издадени от съдебни или административни органи, които изискват прекратяване или предотвратяване на нарушение, включително отстраняването на незаконна информация или блокирането на достъпа до нея.

[…]

(47) Забраната за държавите членки да налагат на доставчиците на услуги задължение за контрол се отнася само за задължения от общ характер; това не се отнася за задълженията за контрол, които са приложими към конкретен случай, и по-специално, не засяга заповеди на национални органи в съответствие с националното законодателство“.

4 Член 1 от тази директива гласи:

„1. Настоящата директива има за цел да допринесе за нормалното функциониране на вътрешния пазар, като осигурява свободното движение на услуги на информационното общество между държавите членки.

2. Настоящата директива сближава, до степен, необходима за постигането на целта, посочена в параграф 1, определени национални разпоредби за услугите на информационното общество по отношение на вътрешния пазар, установяване на доставчиците на услуги, търговските съобщения, електронните договори, отговорността на посредниците, кодекси за поведение, извънсъдебно уреждане на спорове, средства за правна защита и сътрудничество между държавите членки.

[…]“.

5 Съгласно член 12 от посочената директива, който е включен в раздел 4, озаглавен „Отговорност на междинни доставчици на услуга“, от глава II:

„1. Когато се предоставя услуга на информационното общество, която се състои в пренасяне по комуникационната мрежа на информация [от] получателя на услугата, или предоставяне на достъп до комуникационна мрежа, държавите членки гарантират, че доставчикът на услуги не носи отговорност за пренесената информация, при условие че доставчикът:

а) не започва пренасянето на информация;

б) не подбира получателя на пренесената информация;

и

в) не подбира или променя информацията, която се съдържа в пренасянето.

[…]

3. Този член не засяга възможността съд или административен орган, в съответствие с правните системи на държавите членки, да изисква доставчикът на услуги да прекъсне или предотврати нарушение“.

6 Съгласно член 15, който също е част от глава II, раздел 4 от Директива 2000/31:

„1. Държавите членки не налагат общо задължение на доставчиците при предоставянето на услугите по членове 12, 13 и 14 да контролират информацията, която пренасят или съхраняват, нито общо задължение да търсят активно факти или обстоятелства за незаконна дейност.

2. Държавите членки могат да установят задължения за доставчиците на услуги на информационното общество за бързо информиране на компетентните публични органи за предполагаеми незаконни действия или информация, предоставена [от] получателите на техните услуги, или задължения за предаване на компетентните органи, по тяхно искане, на информация която позволява идентифицирането на получатели на техните услуги, с които те имат договори за съхраняване на данни".

Директива 2001/29

7 Съгласно съображения 16 и 59 от Директива 2001/29:

„(16) […] Настоящата директива следва да бъде приложена в срок, аналогичен на този, определен за [Директива 2000/31], тъй като гореупомената директива предвижда хармонизирана рамка от принципи и разпоредби, отнасящи се inter alia до важни части на настоящата директива. Настоящата директива не накърнява разпоредбите, отнасящи се до отговорността в посочената директива.

[…]

(59) В цифровата среда, и по-специално услугите на посредници, могат да се използват все повече от трети лица за извършване на нарушения. В много случаи такива посредници са в състояние да сложат край на тези нарушения. Следователно, без да се засягат никакви други санкции или средства за правна защита, които могат да използват, притежателите на права трябва да имат възможност да поискат [постановяването на съдебно разпореждане] по отношение на посредник, който предава в мрежа [нарушение], извършен[о] от трето лице, на закриляно произведение или обект. Тази възможност следва да бъде предвидена, дори когато действията на посредника са предмет на изключение съгласно член 5. Редът и условията, отнасящи се до [такъв съдебен акт], би трябвало да се определят от националното законодателство на държавите членки“.

8 Член 8 от Директива 2001/29 гласи:

„1. Държавите членки предвиждат съответни санкции и средства за правна защита по отношение на нарушения на правата и задълженията, определени в настоящата директива, и вземат всички необходими мерки, за да гарантират прилагането на тези санкции и средства за правна защита. Санкциите са ефективни, съразмерни и възпиращи.

[…]

3. Държавите членки гарантират притежателите на права да могат да поискат [постановяването на съдебно разпореждане] срещу посредници, чиито услуги се използват от трети лица за нарушаване на авторското право или на сродно на него право“.

Директива 2004/48

9 Съгласно съображение 23 от Директива 2004/48:

„Без да се засягат останалите мерки, процедури и средства за защита, притежателите на права следва да имат възможност да поискат [постановяването на разпореждане спрямо] посредник, чиито услуги се ползват от трет[о лице] за нарушаване на правото на притежателя върху индустриална собственост. Условията и редът за такива [разпореждания] следва да се […] урежда[т] от националното законодателство на държавите членки. По отношение на нарушенията на авторското право и сродните му права вече е предвидена всеобхватна степен на хармонизация в Директива 2001/29[…]. Следователно член 8, параграф 3 от Директива 2001/29[…] следва да не се засяга от настоящата директива“.

10 Съгласно член 2, параграф 3 от Директива 2004/48:

„Настоящата директива не засяга:

а) разпоредбите на Общността, които регулират материалното право върху интелектуалната собственост […] и[…] Директива 2000/31[…] като цяло, и по-конкретно членове [12—15] от [последната директива];

[…]“.

11 Член 3 от Директива 2004/48 предвижда:

„1. Държавите членки предвиждат мерки, процедури и средства, които са необходими за гарантиране на изпълнението на права върху интелектуалната собственост, обхванати от настоящата директива. Тези мерки, процедури и средства за защита са лоялни и справедливи и не могат да бъдат ненужно сложни или скъпи, нито да са свързани с неразумни срокове или с неоправдани забавяния.

2. Също така тези мерки, процедури и средства за защита са ефективни, пропорционални и разубеждаващи и се прилагат по начин, чрез който се избягва създаването на препятствия пред законната търговия и се предвиждат предпазни механизми срещу злоупотреба с тях“.

12 Член 11 от Директива 2004/48 гласи:

„Държавите членки гарантират, че когато съдебните органи [се произнасят] със съдебно решение, [с] което се установява нарушение на право върху интелектуална собственост, те могат да постановят [разпореждане спрямо] нарушителя, чиято цел е да се забрани по-нататъшно извършване на нарушението. Когато [това] е предвидено в националното законодателство, [неизпълнението на разпореждане], [ако] е уместно, [подлежи на периодична имуществена санкция] с цел да [се] гарантира спазването [му]. Държавите членки също така гарантират, че притежателите на права могат да [искат постановяване на разпореждане спрямо] посредници, чиито услуги се ползват от трет[о лице] за нарушаване на правото върху интелектуална собственост, без да се накърнява член 8, параграф 3 от Директива 2001/29[…]“.

Национално право

13 Член 87, параграф 1, първа и втора алинея от Закона от 30 юни 1994 г. относно авторското право и сродните права (*Moniteur belge* от 27 юли 1994 г., стр. 19297) предвижда:

„Председателят на първоинстанционния съд [...] установява съществуването и разпорежда преустановяването на всяко нарушение на авторско право или сродно право.

Той може също да постанови разпореждане за преустановяване срещу посредници, чиито услуги се ползват от трето лице за нарушаване на авторско право или на сродно право“.

14 Членове 18 и 21 от Закона от 11 март 2003 г. за някои правни аспекти на услугите на информационното общество (*Moniteur belge* от 17 март 2003 г., стр. 12962) транспонират в националното право членове 12 и 15 от Директива 2000/31.

Спорът по главното производство и преюдициалните въпроси

15 SABAM е дружество за управление на авторски права, което представлява авторите, композиторите и издателите на музикални произведения, като разрешава използването от трети лица на техните защитени произведения.

16 Scarlet е доставчик на интернет услуги (наричан по-нататък „ДИУ“), който предоставя на своите клиенти достъп до интернет, без да предлага други услуги, като услуги за изтегляне или споделяне на файлове.

17 През 2004 г. SABAM стига до извода, че интернет ползвателите, които използват услугите на Scarlet, изтеглят от интернет без разрешение и без да заплащат за авторските права фигуриращи в каталога му произведения посредством мрежи „peer-to-peer“, което е прозрачно средство за споделяне на съдържание, независимо, децентрализирано и снабдено с напреднали функции за търсене и изтегляне.

18 С акт от 24 юни 2004 г. SABAM сезира председателя на Tribunal de première instance de Bruxelles с иск срещу Scarlet, като поддържа, че в качеството си на ДИУ това дружество е в най-подходящо положение да вземе мерки за преустановяване на нарушенията на авторското право, извършвани от неговите клиенти.

19 SABAM иска, първо, да се установи наличието на нарушения на авторското право върху музикални произведения, принадлежащи към неговия репертоар, и по-специално на правото на възпроизвеждане и правото на публично разгласяване, вследствие на неразрешения обмен на електронни музикални файлове, извършван посредством софтуери „peer-to-peer“, които нарушения се извършвали посредством доставяните от Scarlet услуги.

20 По-нататък SABAM иска Scarlet да бъде осъдено да преустанови тези нарушения, под страх от периодична имуществена санкция, като направи невъзможна или блокира всякаква форма на изпращане или приемане от неговите клиенти без разрешение на правоимащите на файлове, възпроизвеждащи музикално произведение, посредством софтуер „peer-to-peer“. Накрая SABAM иска Scarlet да му изпрати описание на мерките, които би приложило с оглед на изпълнението на бъдещото решение, а в противен случай — да му бъде наложена периодична имуществена санкция.

21 С решение от 26 ноември 2004 г. председателят на Tribunal de première instance de Bruxelles установява наличието на твърдените от SABAM нарушения на авторското право, но преди да се произнесе по искането за преустановяване, той назначава експерт, който да провери дали предложените от SABAM технически решения са технически осъществими, дали позволяват да се филтрира единствено незаконният обмен на електронни файлове и дали съществуват други средства за контрол на използването на софтуери „peer-to-peer", както и да определи разходите за така разглежданите технически средства.

22 В доклада си назначеният експерт заключава, че въпреки многобройните технически пречки не е напълно изключена възможността за филтриране и блокиране на незаконния обмен на електронни файлове.

23 С решение от 29 юни 2007 г. председателят на Tribunal de première instance de Bruxelles осъжда Scarlet да преустанови установените в решението от 26 ноември 2004 г. нарушения на авторското право, като направи невъзможна всякаква форма на изпращане или приемане от неговите клиенти посредством софтуери „peer-to-peer" на електронни файлове, възпроизвеждащи музикално произведение от репертоара на SABAM, като в противен случай ще му бъде наложена периодична имуществена санкция.

24 Scarlet подава жалба срещу това решение пред запитващата юрисдикция, като поддържа преди всичко, че няма възможност да се съобрази с посоченото разпореждане, понеже ефикасността и дълготрайността на системите за блокиране или филтриране не са доказани и въвеждането на тези средства се сблъсква с многобройни практически пречки, като проблемите с капацитета на мрежата и влиянието на последната. Освен това всеки опит да се блокират съответните файлове е обречен на неуспех в съвсем краткосрочен план, тъй като понастоящем съществуват много софтуери „peer-to-peer", които правят невъзможна проверката на съдържанието им от трети лица.

25 По-нататък, Scarlet поддържа, че посоченото разпореждане не е съобразено с член 21 от Закона от 11 март 2003 г. за някои правни аспекти на услугите на информационното общество, който транспонира в националното право член 15 от Директива 2000/31, тъй като de facto му налага общо задължение за контрол на съобщенията в неговата мрежа, тъй като всяко средство за блокиране или филтриране на трафика „peer-to-peer“ предполага по необходимост общ контрол на всички съобщения, които се пренасят в тази мрежа.

26 Накрая, Scarlet счита, че въвеждането на система за филтриране на засяга разпоредбите на правото на Съюза относно защитата на личните данни и тайната на съобщенията, тъй като подобно филтриране предполага обработването на „IP адреси“, които представляват лични данни.

27 В този контекст запитващата юрисдикция счита, че преди да провери дали съществува и може да бъде ефикасен механизъм за филтриране и блокиране на файлове „peer-to-peer“, следва да се увери, че задълженията, които могат да бъдат наложени на Scarlet, са в съответствие с правото на Съюза.

28 При тези условия Cour d'appel de Bruxelles решава да спре производството и да постави на Съда следните преюдициални въпроси:

„1) Допускат ли Директиви 2001/29 и 2004/48, във връзка с Директиви 95/46, 2000/31 и 2002/58, тълкувани по-специално с оглед на членове 8 и 10 от Европейската конвенция за защита на правата на човека и основните свободи, държавите членки да разрешават на националния съд, сезиран в рамките на производство по същество и единствено въз основа на законовата разпоредба, която предвижда, че: „[т]ой [националният съд] може също да постанови разпореждане за преустановяване срещу посредници, чиито услуги се ползват от трето лице за нарушаване на авторско право или на сродно

право“, да разпореди на [ДИУ] да въведе за всички свои клиенти, in abstracto и превантивно, изцяло на свои разноски и без ограничение във времето, система за филтриране на всички електронни съобщения, както получени, така и изпратени, пренасяни посредством предлаганите от него услуги, по-специално чрез използването на софтуери „peer-to-peer“, с цел да се идентифицира в неговата мрежа движението на електронни файлове, съдържащи музикално, кинематографско или аудио-визуално произведение, върху което ищецът твърди, че притежава права, и да се блокира впоследствие прехвърлянето на тези файлове в момента, в който те се заявяват, или в момента, в който се изпращат?

2) При положителен отговор на [първия] въпрос […], налагат ли тези директиви на националния съд, който трябва да се произнесе по искане за постановяване на разпореждане спрямо посредник, чиито услуги се ползват от трето лице с оглед на нарушаване на авторско право, да прилага принципа на пропорционалност, когато той следва да се произнесе по ефикасността и възпиращото действие на поисканата мярка?“.

По преюдициалните въпроси

29 Със своите въпроси запитващата юрисдикция по същество иска да се установи дали Директиви 2000/31, 2001/29, 2004/48, 95/46 и 2002/58, разгледани заедно и във връзка с изискванията, произтичащи от защитата на приложимите основни права, трябва да се тълкуват в смисъл, че не допускат разпореждане, постановено срещу ДИУ да въведе система за филтриране

— на всички електронни съобщения, пренасяни посредством предлаганите от него услуги, по-специално чрез използването на софтуери „peer-to-peer“,

— която да прилага без разграничение към всички свои клиенти,

— превантивно,

— изцяло на свои разноски и

— без ограничение във времето,

с която да може да се идентифицира в мрежата на този доставчик движението на електронни файлове, съдържащи музикално, кинематографско или аудио-визуално произведение, за което ищецът твърди, че притежава права върху интелектуална собственост, за да се блокира прехвърлянето на файлове, чийто обмен нарушава авторското право (наричана по-нататък „спорната система за филтриране“).

30 В това отношение следва най-напред да се напомни, че съгласно член 8, параграф 3 от Директива 2001/29 и член 11, трето изречение от Директива 2004/48 притежателите на права върху интелектуална собственост могат да поискат постановяването на съдебно разпореждане срещу посредници като ДИУ, чиито услуги се използват от трети лица за нарушаване на техните права.

31 По-нататък, от практиката на Съда следва, че предоставената на националните юрисдикции компетентност съгласно тези разпоредби трябва да им позволи да разпоредят на посочените посредници да вземат мерки, насочени не само към преустановяване на вече допуснатите нарушения на правата върху интелектуална собственост посредством предлаганите от тях услуги на информационното общество, но и към предотвратяване на нови нарушения (вж. в този смисъл

Решение от 12 юли 2011 г. по дело L'Oréal и др., C-324/09, Сборник, стр. I-6011, точка 131).

32 Накрая, от същата тази съдебна практика е видно, че условията и редът за постановяване на разпореждания, които държавите членки трябва да предвидят по силата на посочените член 8, параграф 3 и член 11, трето изречение, като условията, които трябва да бъдат спазени, и процедурата, която трябва да се проведе, следва да се уреждат от националното законодателство (вж., mutatis mutandis, Решение по дело L'Oréal и др., посочено по-горе, точка 135).

33 При това положение тези норми на националното право, както и тяхното прилагане от националните юрисдикции, трябва да са съобразени с ограниченията, произтичащи от Директиви 2001/29 и Директива 2004/48, както и от източниците на правото, които са посочени в тези директиви (вж. в този смисъл Решение по дело L'Oréal и др., посочено по-горе, точка 138).

34 Така съгласно съображение 16 от Директива 2001/29 и член 2, параграф 3, буква а) от Директива 2004/48 посочените норми, въведени от държавите членки, не могат да засегнат разпоредбите на Директива 2000/31, и по-конкретно членове 12—15 от нея.

35 Следователно същите тези норми трябва да са съобразени с член 15, параграф 1 от Директива 2000/31, който забранява на националните органи да приемат мерки, задължаващи ДИУ да упражнява общ контрол на информацията, която пренася в своята мрежа.

36 В това отношение Съдът вече се е произнесъл, че подобна забрана обхваща по-специално националните мерки, които задължават междинен доставчик на услуги като ДИУ да упражнява активен контрол на всички данни на всеки от своите клиенти, за да предотврати всяко бъдещо нарушение на права върху интелектуалната собственост. От друга страна, такова задължение за общ контрол

би било несъвместимо с член 3 от Директива 2004/48, който предвижда, че посочените в тази директива мерки трябва да бъдат справедливи и пропорционални и не трябва да бъдат и ненужно скъпи (вж. Решение по дело L'Oréal и др., посочено по-горе, точка 139).

37 При тези условия следва да се провери дали разглежданото в главното производство разпореждане, което налага на ДИУ да въведе спорната система за филтриране, го задължава да упражнява по този повод активен контрол на всички данни на всеки от своите клиенти, за да предотврати всяко бъдещо нарушение на права върху интелектуалната собственост.

38 В това отношение е безспорно, че въвеждането на тази система за филтриране предполага

— ДИУ да идентифицира, на първо място, в рамките на електронните съобщения на всички свои клиенти, файловете, спадащи към трафика „peer-to-peer",

— да идентифицира, на второ място, в рамките на този трафик, файловете, съдържащи произведения, върху които притежателите на права върху интелектуална собственост твърди, че има права,

— да определи, на трето място, кои от тези файлове са обменени незаконно и

— да блокира, на четвърто място, обмена на файлове, които е квалифицирал като незаконно обменени.

39 Така подобен превантивен контрол би изисквал активно наблюдение на всички електронни съобщения, пренасяни в мрежата на съответния ДИУ, и следователно този контрол би обхванал цялата информация, която следва да бъде пренесена и всеки клиент, който използва тази мрежа.

40 Предвид изложеното по-горе следва да се приеме, че разпореждането към съответния ДИУ да въведе спорната система за филтриране би го задължило да упражнява активен контрол на всички данни на всеки от своите клиенти, за да предотврати всяко бъдещо нарушение на права върху интелектуалната собственост. Следователно посоченото разпореждане налага на този ДИУ да извършва общ контрол, който е забранен от член 15, параграф 1 от Директива 2000/31.

41 Освен това, за да се прецени дали това разпореждане е в съответствие с правото на Съюза, следва да се вземат предвид изискванията, произтичащи от защита на приложимите основни права като тези, които са посочени от запитващата юрисдикция.

42 В това отношение следва да се напомни, че разглежданото в главното производство разпореждане преследва целта да се осигури защитата на авторските права, които са част от правото върху интелектуална собственост и които могат да бъдат засегнати от естеството и съдържанието на някои електронни съобщения, пренасяни посредством мрежата на съответния ДИУ.

43 Защитата на правото върху интелектуална собственост несъмнено е уредена в член 17, параграф 2 от Хартата на основните права на Европейския съюз (наричана по-нататък „Хартата“). При все това нито от тази разпоредба, нито от практиката на Съда следва, че това право е неприкосновено и че трябва да се осигури абсолютната му защита.

44 Всъщност, както следва от точки 62—68 от Решение от 29 януари 2008 г. по дело Promusicae (C-275/06, Сборник, стр. I-271), защитата на основното право на собственост, част от което са правата, свързани с интелектуална собственост, трябва да бъде претеглена по отношение на защитата на други основни права.

45 По-конкретно от точка 68 от посоченото решение е видно, че в рамките на мерките, приети за да се защитят притежателите на авторски права, националните органи и юрисдикции следва да осигурят справедливо равновесие между защитата на това право и тази на основните права на лицата, засегнати от подобни мерки.

46 Така при обстоятелства като тези в делото по главното производство националните органи и юрисдикции трябва по-специално да осигурят справедливо равновесие между защитата на правото върху интелектуална собственост, от която се ползват притежателите на авторски права, и защитата на свободата на стопанската инициатива, от която се ползват операторите като ДИУ съгласно член 16 от Хартата.

47 В конкретния случай обаче разпореждането за въвеждане на спорната система за филтриране налага да се контролират в интерес на тези притежатели на права всички електронни съобщения, пренасяни в мрежата на съответния ДИУ, като освен това този контрол е неограничен във времето, отнася се до всяко бъдещо нарушение и предполага задължение за защита не само на съществуващите, но и на бъдещите произведения, които още не са създадени към момента на въвеждането на посочената система.

48 Така подобно разпореждане би довело до типично нарушение на свободата на стопанската инициатива на съответния ДИУ, тъй като би го задължило на свои собствени разноски да въведе сложна, скъпо струваща и постоянно действаща информационна система, което впрочем би било в противоречие с условията, предвидени в член 3, параграф 1 от Директива 2004/48, който изисква мерките

за осигуряване спазването на правата върху интелектуалната собственост да не бъдат ненужно сложни или скъпо струващи.

49 При тези обстоятелства следва да се приеме, че разпореждането за въвеждане на спорната система за филтриране не отговаря на изискването да се осигури справедливо равновесие между, от една страна, защитата на правото върху интелектуална собственост, от която се ползват притежателите на авторски права, и от друга страна, защитата на свободата на стопанската инициатива, от която се ползват операторите като ДИУ.

50 Нещо повече, последиците от посоченото разпореждане не се ограничават само до съответния ДИУ, тъй като спорната система за филтриране може да засегне и основните права на клиентите на този ДИУ, а именно правото им на защита на личните данни, както и свободата им да получават или да разпространяват информация, като тези права са защитени с членове 8 и 11 от Хартата.

51 Всъщност е безспорно, че от една страна, разпореждането за въвеждане на спорната система за филтриране би предполагало систематичен анализ на цялото съдържание, както и събирането и идентифицирането на IP адресите на ползвателите, които са започнали изпращането на незаконното съдържание в мрежата, като тези адреси са защитени лични данни, тъй като позволяват точното идентифициране на ползвателите.

52 От друга страна, посоченото разпореждане създава опасност от нарушаване на свободата на информация, тъй като е възможно тази система да не разграничава в достатъчна степен незаконното от законното съдържание, така че прилагането ѝ може да доведе до блокиране на съобщения със законно съдържание. Всъщност не се спори по това, че отговорът на въпроса за законността на дадено пренасяне на данни зависи и от прилагането на законовите изключения от авторското право, които се различават в различните държави членки. Освен

това в някои държави членки някои произведения могат да спадат към публичната сфера или да са предмет на безплатно предоставяне онлайн от страна на съответните автори.

53 Ето защо следва да се приеме, че ако постанови разпореждане, задължаващо ДИУ да въведе спорната система за филтриране, съответната национална юрисдикция няма да спази изискването да осигури справедливо равновесие между правото върху интелектуална собственост, от една страна, и свободата на стопанската инициатива, правото на защита на личните данни и свободата на получаване или разпространяване на информация, от друга страна.

54 Предвид изложеното по-горе, на поставените въпроси следва да се отговори, че Директиви 2000/31, 2001/29, 2004/48, 95/46 и 2002/58, разгледани заедно и във връзка с изискванията, произтичащи от защитата на приложимите основни права, трябва да се тълкуват в смисъл, че не допускат разпореждане, постановено срещу ДИУ да въведе спорната система за филтриране.

По съдебните разноски

55 С оглед на обстоятелството, че за страните по главното производство настоящото дело представлява отклонение от обичайния ход на производството пред запитващата юрисдикция, последната следва да се произнесе по съдебните разноски. Разходите, направени за представяне на становища пред Съда, различни от тези на посочените страни, не подлежат на възстановяване.

По изложените съображения Съдът (трети състав) реши:

Директиви:

— **2000/31/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 8 юни 2000 година за някои правни аспекти на услугите на информационното общество, и по-специално на електронната търговия на вътрешния пазар („Директива за електронната търговия“),**

— **2001/29/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 22 май 2001 година относно хармонизирането на някои аспекти на авторското право и сродните му права в информационното общество,**

— **2004/48/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 29 април 2004 година относно упражняването на права върху интелектуалната собственост,**

— **95/46/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 24 октомври 1995 година за защита на физическите лица при обработването на лични данни и за свободното движение на тези данни и**

— **2002/58/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 12 юли 2002 година относно обработката на лични данни и защита на правото на неприкосновеност на личния живот в сектора на електронните комуникации (Директива за правото на неприкосновеност на личния живот и електронни комуникации),**

разгледани заедно и във връзка с изискванията, произтичащи от защитата на приложимите основни права, трябва да се тълкуват в смисъл, че не допускат разпореждане, постановено срещу доставчик на интернет услуги, да въведе система за филтриране

— **на всички електронни съобщения, пренасяни посредством предлаганите от него услуги, по-специално чрез използването на софтуери „peer-to-peer“,**

— **която да прилага без разграничение към всички свои клиенти,**

— **превантивно,**

— **изцяло на свои разноски и**

— **без ограничение във времето,**

с която да може да се идентифицира в мрежата на този доставчик движението на електронни файлове, съдържащи музикално, кинематографско или аудио-визуално произведение, за което ищецът твърди, че притежава права върху интелектуална собственост, за да се блокира прехвърлянето на файлове, чийто обмен нарушава авторското право.

Подписи